

21- Abril - 1938

Estimats tots - Dio que aquests darrers dies
han tornat a bombardejar Barcelona. Com que
no reben els avions amb guisa regularitat,
i la ràdio no la ~~sentim~~ podríem sentir
més que a la nit, ~~quan~~ quan donem
el cable elèctric, no sé si han estat
simples alarmes, o atacs efectius. Farien
bé d'avisar-me que ~~to~~ esteu bé, de la
manera que sigui, quan possible cosa
d'aquestes.

All dalt vivim en suspens. Tenim
tres o quatre hores de llum al dia i
han d'aprofitar-les per a desinfectar la
raizella i per a fer anar la bomba
de l'origen. Els últims dies creiem que
no hauria estat possible continuar al
Serratari, per la paralització d'aquestes
dues coses essencials, que hauria comper-
tat la total supressió de fluid elèc-
tric. També vam pujar vaires segon-
des elements de la sanitat militar
i vam ~~estar~~ estar a punt d'evacu-
ar d'anon i deixar els nostres llars

a ferits i malalts de l'exèrcit. També sembla que això no motivaria, per ara, el tancament de la casa. A mi em fa molta angúnia estar-me así, deç perent diners tranquil·lament. Més que més gran, per una raó que va per-me el Dr. Ribey abans de marxar a França, cal deixar de pensar en un nen me, per ara. El costat esquerre no ha pas millorat, sinó que és manté sensiblement igual. En canvi el dret, el més malalt, està millor, cosa que, segons ell, compensa de sobra la impassibilitat de l'altre, ja que per tractar-se de lesions una mica antigues, una tendència vident cap a la fibrosi, una activitat paravital en elles, és més remarcable que no en lesions joves. Per, doncs. Potat que, per un temps les noves obligacions envers el cor no hauran d'anar més enllà de menjar, jeure, i potar-me tranquil, - no podria fer això en

alguna altra lloc on no l'atada no ho torni
casa? Espero que així no em sortirien
amb tot allò del comport, la mita hani
ca, i després hiri mboies passades de
moda. hi únic ~~essencial~~ i ~~essencial~~,
important és el clima. Jo he pensat que
si es Sales i la Elenes van a la Ceiba
ga, potser hi hauria manera que em
trobessin alguna casa de pas, o allí
amb ells mateixos, en, dient la següent
manera d'urgència, podria campar a
horu pen. - Pensen-ho hi, que no ho diré
per perquè si.

Escriu-m'ne i expliquen-me com no
pova aquesta nova vida, aquest comport
d'espera tan breu perquè pot ser llarg
i sobretot perquè no sabem què és
allò esperem. Jo, ara ho confessa, he de
fer esforços per a no tornar a tenir
esperança. Per ara, però continuo mantenint-
me en el més optimista pressions me
paternal. Però, que sap... Si ara
no, ni atenció, tornaria a sortir tot allò tan

desacordat. de " em diré el cor... " " sento
una confiança irracional. " Potser, al capda-
vall, tots aquets amors dels déus no volen
dir res més que, en efecte, així hi ha tot, ho
les muntanyes s'aplanaven, i ~~seca~~
s'induen la gran pau i la gran
felicitat d'haver portat a bé les nostres
pores - ni les hi portem.

Lesí clar, això, llavors, ens deuen semblar
més considerable que ~~per~~ guanyar la
guerra

Pare - després de l'horra dels déus, almenys
de la Purta. No els veuen hi res a la nit, hi
la vegada hi res al cap de dos dies. A més,
pel que veuen... Donen me nutrien
des exaynats de l'herida i l'adrega dels
Perenyes i el que sapiguen d'en
Samoy i Serna Sales

Mi - records a l'Judaló, la Felisa i
la Pepita, i que a resultes una
bona abraçada del nostre

Víctor - si saps res d'en Sales, diga-
mi ho, que tenc que li hagi
passat alguna cosa.

Màriç